

Pauljucsák Péter

Vertigo

Nem vagyok néma,
 csak a szavaktól nyugatra járok,
 esetleg északra, ahol a farkasok.
 Nem vagyok állat,
 hiába szimatolok vérszagot a szélben,
 hiába tapadt szőrömre csomókban az éjszaka.
 Oldalra kellene, hogy fordítsalak,
 alátámasztani a fejet,
 mondani, amiket agyvérzéskor szoktak.
 Nem hiszem, hogy néma vagyok,
 csak a légzés sípja eltorlaszolja az utat.
 Nem hiszem, hogy állat,
 valami emberszerű les ki a vicsorgás mögül.
 Fújtat, belohol az erdőn nyílt részbe.
 Talán segítségért, talán, hogy a falkának jelezzen.

Hályog

Abban az évben,
 amikor éjszakánként recsegve nőtt
 halántékom mögött a türelem.
 Amikor már nem tudott hol aludni
 bennem az örökbefogadott, hallgatag fiú.
 Amikor egyesével kihúztam
 és igéző máglyára dobáltam bútorait.

Abban az évben,
 amikor anyám még a szemei mögött élt,
 de már nem látott senkit, aki hasonlít rám.
 Amikor már alig evett,
 de még nem nyaralt pszichiátriákon.
 Amikor kezdtek maradandó sebet égetni
 az ablakon át terjedő reggelek.

Abban az évben,
 amikor felgyújtottam az erdőt.
 Amikor hátat fordítottak a fuldokló fák.
 Amikor parázsló botokkal elűztem minden állatot.

Amikor fémmé váltam.
Amikor gőz sípolt a pórusok vasszelepjein.
Amikor kiköltözött belőlem egy szótlán gyermek.

Rotor

Helikoptert figyelek a körfolyosóról,
már nem is tudom, hányadikon járok.
Húslevest viszek, mert beteg vagy.

Kitárt ablaknál ülsz, vaksötétben,
fölötted a hold horganyzott kampója.
Épp csak látlak, épp csak hallom,
ahogy a légzés leálló rotorként kattog.

Leteszem a levest. Gyertyát gyújtok.
Halálod nulladik évfordulóját ünnepeljük.

Szálinger Balázs

Mikes Kelemen Zsigmond király nagyságán elmélkedik

Úgy mesélik, mikor Zsigmond királyunk
Megérezte Znaim ostromakor,
Hogy közel a vég, a hadaitól
Búcsút vett, a nagykapu elé járult,

Bekérte magát a körülvelt várba,
A Szent Miklós templom boltja alatt
Rendben lement a gyászmiséje, majd
Utána, trónján érte a halála.

Már azt hiszem, hogy csak a legnagyobbak
Tudnak a sértésről lemondani,
Ami az élet. És van valami
Kegy abban, ha rájönnek, hogy halottak.

Mi meg, Néném, bosszúért lihegünk,
Pedig nincs is jövőnk, csak életünk.